

éven át voltak államférfiak, diplomáták, főpapok, katonák, bánok, főispánok, táblabírák, akik mindig hasznos szolgálatot tettek a hazának. Ezen ösök munkájánál értékben nem

kevesebb, amit Szeged újjáépítésével a magyar hazának végzett a késő unoka: Kállay Albert.

Nemo.

Aki egy orosz táncosnő miatt állott az Ochrana szolgálatába.

(Saját tudósítónktól.) Élénk emlékezetében él még mindenkinek, milyen hajtóvadászatot rendezett 1913 nyarán a fővárosban bujkáló orosz spiónok ellen a budapesti rendőrség. Ki ne emlékezne Bravura Miklósról, az álház orosz vezérkari kapitányra, a ki hónapokig tartózkodott Budapesten és azt a látszatot akarta kelteni, mintha zeneleckék adásából tartaná fenn magát. Az Eötvös-utcában lakott, egy szegényes kis butorozott szobában, szerényen viselkedett, sehová nem járt, csak a katonai térképek és könyvek iránt viseltetett különös vonzalommal: minden térképet és könyvet megvásárolt és sokszor egész éjjel tanulmányozta a mappákat. Akkoriban bizalmas rendelet érkezett dr. Krecsányi Kálmán detektívőnökhöz, amelynek alapján a detektívek minden Budapestre érkező orosz alattvalót állandóan figyeltek. Amikor a vonatról lelépett, a titkos rendőrök már a nyomában voltak, távolról követték, megállapították mi hozta a fővárosba, kikkel érintkezik és erről naponta részletes jelentést tettek a detektívőnöknek, aki aztán a jelentéseket ellenőrizte és rendeltetési helyükre juttatta. A kémgyanus orosz könnyen felismerhették a detektívek, mert Bécsből, — ahol épen úgy állandó ellenőrzés alatt állottak — a személyleírás és az ottani viselt dolgai előbb megérkeztek, mint ő maga.

Külön detektívcsoporthoz volt megbízva a nyomozással, az ugynevezett politikai csoport, amelynek vezetése lovag Bialoskurski Gézára volt bízva. Addig, amíg a gyanús orosz Budapesten tartózkodott, egy lépést sem tehetett anélkül, hogy arról a detektívek ne tudták volna. Ha a vidékre utazott, a detektívek oda is követték, mindaddig, amíg az ország határát át nem lépte. Bravuráról alig néhány napi figyelés után megállapították, hogy orosz kém, de nem tartóztatták le, mert valószínűnek látszott, hogy ő egy Magyarországon tartózkodó kémszervezet feje. Mikor kiderült, hogy Budapesten kívül áll összeköttetésben, egy este behatoltak a detektívek a szobájába és a rendőrségre vitték, a honnan a törvényszékre került. Őt esztendői börtönt kapott az orosz kém, aminek felét már kitöltötte.

Miután Bravura sűrűn összejött egy magyar emberrel: Velősi Ödön volt irnokkal, ugyanakkor, amikor Bravurát letartóztatták, Velősit is letartóztatták, nehogy iratait esetleg megsemmisíthesse. Velősi azonban már rosszat sejtett, mert mikor a detektívek Baross-utcai lakásán házkutatást tartottak, a kályhában nagy csomag megszénésedett iratot találtak. Velősi elégette a terhelő irásokat, Velősi ügyében Koródy Béla rendőrkapitány — akkor még fogalmazó — vezette a vizsgálatot. Sokszor naponta tizszer is felhozatta a cellából a makacsul tagadó Velősit, de végre is megtört és zokogva panaszkodott el kálváriáját Koródy kapitánynak. Bevallott mindent, beismerve, hogy orosz meg-

bizatásból katonai híreket közölt egy orosz énekesnővel, de azzal védekezett, hogy csak a lapok katonai rovatát fordította orosz nyelvre és küldte be megbízójának. Majd így folytatta:

— Végzett ember vagyok, érettségim tettem, de sohasem volt szerencsém az életben. A nők tettek tönkre, erre az piszkos pénzkeresetre is egy nő miatt vállalkoztam. Akkor kezdődött az eset, amikor katona voltam. Dacára annak, hogy érettségim volt, nem lehettem önkéntes, mert mint közjegyzői irnok sikkasztottam, — akkor is egy nő miatt — és elvesztettem önkéntesi jogomat. Nagyon rossz állapotban voltam, a komisz ruhában rösteltem a városba menni. A kaszánya írodájában ültem és a Tolnait olvastam, ahol egy gyönyörű nő arcképét fedeztem fel. Egy orosz táncosnő: Zrskája Mária fényképe volt, olyan bájos női arc volt, amelyet még sohasem láttam. Örültem beleszerettem a nőbe és mikor a lapokból megtudtam, hogy a Fővárosi Orfeumban fog fellépni, nem tudtam magamon uralkodni, ugráltam, táncoltam, mint egy örült. De megint szomorú lettem, mert eszembe jutott, hogy milyen nyomorúságos állapotban vagyok. Ekkor elhatároztam, hogy pénzt szerezek minden áron, hogy imádomtat megismerhessem. Az ezred pénztárából háromezer koronát loptam, vettem magamnak elegáns civilruhát és felsőkabátot. Amikor Mária először lépett fel, valószínűleg erdőt küldtem fel az öltözőjébe orchideákból, aztán magam is felkerestem és bemutatkoztam. Szívesen fogadott, egész éjjel pezsgőztünk, többször is felkerestem, — a míg a pénzből tartott. Közben rájöttek a lopásra és én másfél évet ültem Mária miatt, akit még mindig imádtam. Mikor a börtönből kikerültem, nem tudtam mihez fogni. Végül elkeseredésemben elhatároztam, hogy írok Máriának és felkérem, szerezzen nekem valami állást, hogy mindig mellette lehessenek. Oroszul tudok, megtanultam a börtönben. Írtam Máriának, de ő helyette egy ur válaszolt, aki tudatta velem, hogy a művésznő átadta neki leveletem. A levélhez egy csekk volt mellékelve ötszáz koronára. Azt is írta az ismeretlen, hogy csak maradjak itthon és álljak az ő szolgálatába, küldjek neki pontos híreket a katonaságról és feleljek mindig kimerítően a kérdéseire. Nagyon megörültem a pénznek és azt válaszoltam, hogy elfogadom az ajánlatot. Katonai titkokat nem tudtam, csak a lapok katonai hírek rovatát fordította le orosz nyelvre és küldtem el megbízójának. Most már tudom, mit tettem, tudom, kinek állottam a szolgálatában, tudom, hogy Mária az ochrana ügynöke volt.

Ezután a megtört ember bevallotta minden bűnét, amiért a törvényszék három évi börtönre ítélte. A három esztendő letelt, Velősi április elején szabadul a börtönből.

Vajon levelezhet-e a haretéren, amit a hazája ellen vétett?

Pro Patria.

Lindenfeld Miklós

a m. kir. 8. honvéd tábortarackos osztály 2-ik ütegének többszörösen kitüntetett tűzmestere,

engedelmes gyermekünk, szerető testvérünk és rokonunk az olasz hadszíntéren, a Monte St. Michelen, 1916. évi február hó 22-én délelőtt 10 óra tájban ütegparancsnoka mellett és vele együtt ellenséges gépfegyvertűzben hősi halált halt.

A mi Miklósunk a háború kitörése óta harcolt a Hazáért és az emberfeletti erőt is meghaladó módon küzdött mindannyiunkért, akik most szomorúan és vigasztalhatatlanul gyászoljuk őt.

A legmagasabb kegy is feléje fordult és hősi és haláltnegvető fegyvertényeiért többször kitüntette.

A legjobb bajtárs és a legkötelességtudóbb alattvaló volt, akit ütegparancsnoka is rajongásig szeretett ugyanarra, hogy életük legutolsó pillanatáig együtt voltak s egyszerre ölte meg az ádáz ellenség golyója mindkettőjük szívét.

Hős fiunk holttestét, — melyet derék főhadnagya ütegparancsnokáé mellé, Ranziano község temetőjébe temetett — a komor idők elmúltával hazahozatjuk, hogy örök álmát hazai föld alatt aludhassa.

Miklós, Isten veled!

Lindenfeld József és neje sz. Kepes Hermina szülei.

Lindenfeld Zsigmond, Lajos, Rózsi, István és Juliska testvérei.

Lindenfeld Zsigmondné sz. Ocskay Mária és Lindenfeld Lajosné, sz. Godó Katalin, sógornői és a család többi tagja.

Mag R. Miksa bank- és váltóüzlet főnökei és tiszviselőikara mélyen megilletődve tudatják, hogy a cég régi érdemes főtiszviselője

Stern Bernát ur

meghalt.

A megboldogult, cégelődünk és velünk eltöltött hosszú munkássága idején nagybecsülésünket birta. Példás hűsége, nagy és kitartó szorgalma, valamint széleskörű alapos tudása folytán elhalálozását mélyen fájlatjuk.

Emlékét, mindenkor meleg elismeréssel fogjuk megőrizni.

Szeged, 1916. március hó 4.

TELEFON 13—16.

TELEFON 13—16.

KÖSZENET

és tüzfűtési és üzemi célokra teljes vagonrakományokat is azonnal szállít és vidékre továbbít

Viderker Pál fa- és szénkereskedő
SZEGED, Honvéd-tér 1. szám.

Gáz-luszterek

eadók a Dugonics-t postahivatalban.